

Miniazimuts Màrius Domingo de Pedro

Excursions a peu per les
Muntanyes
de **Prades**

 Cossetania

**Excursions a peu per les
Muntanyes de Prades**

15 itineraris

MÀRIUS DOMINGO DE PEDRO

Índex

Presentació	2
Els itineraris	7
1. L'Albiol, graus de l'Estelada i Malpàs i serra del Pou	10
2. Mont-ral, Mas de Cisterer, el Bosquet i els Motllats	14
3. La Mussara, torrent de les Tosques i grau de Vincabrer	18
4. Farena, Mas de Mateu i la Bartra	22
5. La Bartra, els Cogullons i torrent de la Baridana	26
6. Arbolí, ermita de Sant Pau i Gallicant	30
7. Rojals, la Mola dels Quatre Termes i el Clot del Llop	34
8. Poblet, la Pena i la font dels Boixets	38
9. Prades i el Tossal de la Baltasana	42
10. Siurana i la Trona	46
11. Capafonts, l'Abellera, Sant Roc i Prades	50
12. Farena i riu Brugent	54
13. Arbolí, els Gorgs i Mas dels Frares	58
14. Alcover, riu Glorieta i Mont-ral	62
15. Capafonts, torrent de la Llúdriga i cova de les Galles	66
Cartografia i bibliografia	69
Agraïments	70

Primera edició: març de 2023

© de l'edició:
9 Grup Editorial
Cossetània Edicions
C/ de la Violeta, 6 • 43800 Valls
Tel. 977 60 25 91
cossetania@cossetania.com
www.cossetania.com

© del text i de les fotografies: Màrius Domingo de Pedro

Cartografia: Albert Martínez Rius

Disseny i composició: 3 x Tres

Impressió: Formes Gràfiques Valls, SA

ISBN: 978-84-1356-242-1

DL T 17-2023

No és permesa la reproducció total o parcial d'aquest llibre, ni la seva incorporació a un sistema informàtic, ni la seva transmissió en cap forma ni per cap mitjà, sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per gravació o altres mètodes, sense el permís previ i per escrit dels titulars del *copyright*.

La Vall d'Arbolí des del coll de la Vall.

Presentació

De molt petits, els de Valls sempre mirem amunt, cap al campanar, cap a l'enganeta del castell, cap al cel per menjar calçots... i cap a la muntanya. Sempre hi ha una muntanya; de primer, Miramar, és clar, però ben aviat es fa petita i mirem cap al Bloc del Gaià, cap a les Muntanyes de Prades. Més endavant s'acaben els cims i hem de mirar cap al Pirineu, cap al Port. Fins i tot n'hi ha que acabem mirant més lluny, més amunt, cap als Alps, cap als Andes, potser a l'Himàlaia, etc.

Aquesta pot ser una explicació plausible del perquè hi ha tants muntanyencs, i tan bons, en aquesta petita ciutat nostra. O potser no és per això, és igual, el cas és que és cert, que hi ha molts i bons muntanyencs.

Però no tots els muntanyencs cerquen cims cada cop més alts per anar assolint fites, molts es "conformen" a gaudir de cims més propers, i no per això menys bells, els primers cims, els que tenim a l'abast i podem tornar a casa a dormir. I, potser, per què no?, assolir alguna fondalada, algun gorg amagat i fresc o alguna vall feréstega i de difícil accés.

Ja som a l'excursionisme, el senderisme, etc. No cal marcar-se fites extraordinàries i llunyanes, hem de trobar la bellesa arreu on n'hi hagi; de vegades, molt més a prop que no ens pensem.

Molts cops, quan hem tornat a casa després d'un viatge més o menys llarg és quan més ens adonem del que tenim a la vora. No hi ha himalaista de vàlua que no hagi pujat a la mola dels Quatre Termes, i si no ho ha fet així, ell s'ho perd.

Així, des de fa anys i anys —ens ve a la memòria un campament a la Riba el 1970— hem trepitjat aquestes serres especialment, les Muntanyes de Prades, que ens han atret com un veritable imant, a la força del qual no ens hem resistit. Fruit d'aquesta atracció, esperem que mútua, han sorgit diversos treballs, estudis i projectes; alguns han vist la llum amb èxit, altres no tant. Normalment, els que

han tingut més encert són els que hem orientat des d'un punt de vista naturalístic, especialment faunístic. Podríem parlar del llibre *Muntanyes de Prades. Paisatge i fauna*, que va merèixer el Premi Natura de 1998 i que va publicar Cossetània amb un èxit que ens va sorprendre gratament. Doncs bé, responent a aquest afany nostre de no guardar al calaix el resultat de tots aquests anys de treball —és clar que de gust, no obstant això— i de donar a conèixer la incomparable bellesa i els grans valors naturals d'aquestes muntanyes, creiem que paga la pena de presentar unes quantes propostes d'excursions. És una tria, és clar, n'hi pot haver moltes de diferents, però aquesta és la nostra i no vol suposar cap entrebanc a qualsevol altra proposta o tria existent, antiga, actual o per publicar.

Aquestes caminades que proposem són escollides, evidentment, amb moltes dosis de criteri naturalista, no ho hem pogut —ni volgut— evitar; pretenem que qualsevol persona interessada pugui fer-se una idea de les grans possibilitats que té a l'abast. Ampliar aquestes possibilitats amb nous itineraris és fàcil i només depèn de l'experiència, la capacitat física i la interpretació correcta del plànol.

És clar que ja n'hi ha, de guies, moltes i, de ben segur, de força més qualitat que aquesta nostra, però algunes estan ja exhaurides i no les trobarem a les llibreries, i d'altres tenen un estil massa "minutat", que ens fa estar més pendent del seguiment correcte de l'itinerari que del gaudi de l'excursió. A més, en cap no hem trobat un punt de vista tan atent a l'entorn natural.

Així és que tan sols esperem que aquest sigui un granet de sorra més, un parell de braços més per fer força i bastir el castell magnífic d'un Parc Natural de les Muntanyes de Prades, sense centrals eòliques, sense pedreres, sense més asfalt que el que ja hi ha i amb molt de respecte per la natura.

Les Muntanyes de Prades

Al bell mig de les comarques tarragonines, ben a prop del mar, delimitant les planes interiors i formant part de la Serralada Prelitoral, s'alcen les Muntanyes de Prades, un conjunt de serres que s'enliren fins a 1.203 m sobre el nivell del mar i que acullen boscos centenaris i cingleres espectaculars.

Efectivament, les Muntanyes de Prades no són realment una serralada, sinó un conjunt orogràfic, un grup de serres que s'orienten en direcció NE-SO tot seguint la línia dels Catalànids. Així doncs, és ben clar que l'expressió *serra de Prades*, que trobem sovint, és del tot inadequada i no reflecteix de cap manera el caràcter plural i la condició geològica d'aquestes singulars muntanyes. En tot cas, podem parlar de la serra Alta, la serra Gran, la serra Llarga, la serra del Pou, el serrat de Cantacorbs, la serra de l'Embestida, la mola d'Estat, els Motllats, etc.

Aquest conglomerat orogràfic forma un conjunt tabular, on predominen els altiplans, encara que també hi podem trobar relleus esquerps i alterosos. Sovintegen alçades per damunt dels 1.000 m, i el Tossalet, vora el Tossal de la Baltasana, és el punt de màxima alçada, en assolir 1.203 m.

Al llibre *Natura: ús o abús?*, en R. Folch ens defineix les Muntanyes de Prades com "un dels parcs naturals en potència més clars de tot el país". Aquesta afirmació la podem fonamentar en molts aspectes: els valors d'aquestes serres són molt grans i cobreixen qualsevol punt de vista, des de l'històric, amb la gran importància del monestir de Poblet per a la formació i desenvolupament de la nostra identitat nacional, fins al botànic, amb la presència de l'únic bosc de roure reboll del nostre país, passant pel cultural, estètic, educatiu, faunístic i, fins i tot, econòmic. La importància de les Muntanyes de Prades per a Catalunya és molt gran, i el seu magnífic estat de conservació les fa punt de mira i referència obligada per a qualsevol estudi de figures proteccionistes per al nostre territori.

Tot això destaca encara més si considerem la proximitat de la zona a nuclis habitats de tanta importància com Valls, Reus, Tarragona i Montblanc, que converteixen els seus cims i les seves valls en clars objectius per a qualsevol activitat esportiva o d'esbarjo, com ara ciclisme de muntanya, cotxes i motos tot terreny i, sobretot, excursionisme.

Com veiem, doncs, l'atenció rebuda per les Muntanyes de Prades és molt gran pel que fa a gaudiment o d'estudi, però, desafortunadament, no ha rebut la mateixa atenció quant a mesures de protecció per part de les administracions. Només una ínfima part de la zona ha estat declarada Paratge Natural d'Interès Nacional: ens referim, és clar, al monestir de Poblet i als seus boscos. Un esforç no gaire meritori si considerem que es tracta, íntegrament, de terreny de propietat pública.

Val a dir, doncs, que les Muntanyes de Prades són la gran assignatura pendent dels catalans, però potser encara hi som a temps; cal potenciar aquestes muntanyes com a proper parc natural, és "l'ara o mai" d'un dels darrers pulmons verds de la Catalunya meridional.

Amb aquests itineraris, i amb l'ajut del plànol, esperem que la guia us serveixi per introduir-vos de manera efectiva i amena en el coneixement dels ambients naturals de la zona.

Geografia

El Camp, o Camp de Tarragona, és la comarca natural formada per les actuals comarques administratives de l'Alt Camp, el Baix Camp i el Tarragonès, i el bloc de les Muntanyes de Prades és la unitat de relleu més extensa del Camp, després de la seva pròpia plana.

Com hem dit, es troba inclòs en el Sistema Prelitoral català, és a dir, forma part dels Catalànids. En total, el conjunt ocupa uns 260 km² i les seves alçades màximes són el Tossalet (1.203 m) i la mola Roquerola (1.126 m). El riu Francolí ens delimita el nord i l'est i en el seu interior hi neixen els rius Montsant, Siurana, Glorieta i Brugent; precisament aquest últim passa per una gran falla, que és un dels elements geològics més destacats.

El relleu és tabular, amb superfícies lleugerament basculades cap al sud-oest, que formen graons. Aquest relleu tabular comporta l'abundància d'un element ben propi i característic d'aquesta zona: es tracta de les moles, com ara la mola d'Estat, la mola Roquerola... El paisatge és format, doncs, per altiplans encinglerats (moles) i fondes valls. Els espadats i les parets verticals inaccessibles apareixen arreu, grans superfícies forestals alternen amb el conreu de l'avellaner, l'olivera, la vinya i els cereals, sense oblidar, de forma més escadussera, les patates, l'ametller, el garrofer, la pomera, el castanyer, etc.

L'aspecte general és d'abandó, a causa de la freqüent presència de masos buits i ensorrats i antics conreus en terrasses completament erms, o bé completament coberts ja pel bosc. La inaccessibilitat comentada anteriorment hi ha tingut un paper fonamental, en l'actual situació d'abandó d'aquestes muntanyes, ja que la puixança dels nuclis propers de la plana n'ha augmentat el despoblament.

La zona es troba administrativament dividida entre quatre comarques: la Conca de Barberà, l'Alt Camp, el Baix Camp i el Priorat. Aquest fet, lluny de suposar un problema, des del punt de vista proteccionista ha estat un factor més per afavorir la conservació d'aquest espai natural, ja que cal posar d'acord més administracions per bastir qualsevol infraestructura, i tots sabem que la capacitat de coordinació no és precisament una de les qualitats més grans dels ens públics.

Algunes consideracions generals

Anar vestits i calçats amb comoditat és important; pensem que cal oblidar-nos totalment de les estretors i dels problemes que poden distreure la nostra atenció. Cal no portar massa pes; tot el material que utilitzarem ha de ser triat en funció d'això. Insistim: com més incòmodes i cansats estem, pararem menys atenció a tot allò que ens envolta i més a quan falta per arribar.

La motxilla és un element inseparable de l'excursionista i no en prescindirem. N'aconsegurem una que sigui ben còmoda i, si pot ser, impermeable —no se sap mai com pot acabar el dia—. També resulten útils les ronyoneres, per tenir més a mà allò que farem servir més sovint, com ara els binocles i el plànol. Parlant de binocles, ens hi hem d'entretenir una miqueta, ja que aquest és un llibre amb clara vocació naturalística, i els binocles, o prismàtics, són un element indestruïble del naturalista.

Si hem de caminar molt per les Muntanyes de Prades, la millor elecció són uns 10 x 40 o bé uns 8 x 40, depèn de la nostra forma física, la importància que donem als augments i el pressupost que hi puguem dedicar. Hi ha dos tipus principals: els de prisma de *porro*, per entendre'ns, els de tota la vida, de tubs amb doble angle; i els de prisma de *sostre*, és a dir, dos cilindres rectes enganxats. Els segons solen ser més cars, però més lleugers i petits. Ni se'ns acudirà comprar-nos-en uns de *zoom*; de moment, són molt més dolents, cars, delicats i, realment, inútils. En canvi, sí que és una bona elecció uns de plegables; sobretot si són de qualitat, ni ens n'adonarem que els portem fins que ens calguin. En general, no esperem una bona eina per menys d'uns 300 Euros, cal tenir en compte que en aquests aparells no paguem cap moda, el preu es veu reflectit directament en la qualitat i, sobretot, en la durabilitat. Tots els binocles es veuen bé el primer dia, la diferència de preu es nota el primer any d'ús.

Un altre tema totalment diferent: els vestits, discrets i lleugers, impermeables i plegables, si pot ser. Unes bones botes de tresc amb Gore-tex (en diuen de *trekking*, ara) ens seran molt útils i ben rendibles, malgrat que costin molts diners. Podrem trepitjar ferm sense relliscar, posar el peu en aigua poc profunda (fins a uns 12 cm) sense que ens entri als mitjons i no acabar amb els peus adolorits i suats, ja que esmorteixen el taloneig i transpiren. A més, ens estalviaran, gairebé sense possibilitat d'error, l'únic perill que ens podria comportar la fauna de les nostres comarques: la mossegada d'escurçó.

L'escurçó és l'únic animal veritablement perillós de la nostra fauna, però no és tan perillós com la gent es pensa. Si som adults, sans i no tenim cap al·lèrgia o sensibilització especial al seu verí, difícilment ens podrà matar, ni tan sols produir-nos lesions irreversibles. La mossegada d'escurçó és dolorosa, molt dolorosa, i pot fer pujar la febre i portar diversos símptomes que poden durar més d'una setmana, però tan sols pot ser mortal en nens petits, gent molt vella, malalts del cor o gent especialment sensible.

En general, n'hi ha prou de no molestar-los, els escurçons tenen molta més por de l'home que nosaltres d'ells. L'home sí que n'és, de mortal, per a ells, i en fugen esperitats, si poden.

De primer, cal identificar-los: els escurçons són curts (màxim d'uns 50 cm) i gruixuts, amb la cua perfectament distingible de la resta del cos, els ulls amb la pupil·la ratllada, no rodona, i escates petites com les del cos al cap, que és triangular i presenta un morro arremangat i aixecat característic. Els agrada de viure en zones àrides i pedregoses, difícilment als rius, on, probablement, trobarem la serp d'aigua escurçonera, totalment inofensiva.

Així doncs, en resum: no agafarem cap serp, encara menys les curtes i gruixudes. No aixecarem pedres grans ni hi posarem la mà a sota sense mirar. Ca-

minarem per la muntanya sempre amb botes i, sobretot, deixarem en pau totes les serps. Cal recordar que totes són protegides, menys l'escurçó, que és perillós; per tant, no en matarem cap. Ni tan sols en cas que ens mossegui cal matar-la, ja que només hi ha una espècie verinosa i, per tant, només hi ha un contraverí, que trobarem als hospitals comarcals i en alguns CAP.

Un bastó plegable d'esquí, traient-li la pala de neu, és clar, és molt útil. Pot semblar una mica ridícul al principi, però després li trobarem moltes utilitats: com a monopeu per fotografiar i observar amb els binocles, "tercer peu" per passar a gual rius, matxet sui generis per netejar una mica el camí d'esbarzers, "dissuasori" per a gossos agressius, etc.

Per comprar la resta del material més adient també us podeu adreçar a comerços d'esports bons, que tinguin secció de muntanya, o bé a alguns que s'han posat de moda actualment, especialitzats en natura i "viatges d'aventura" com els anomenen ells. Molt especialment Oryx, al carrer de Bigai, a Barcelona, única botiga catalana especialitzada en el naturalista, hi trobarem de tot, i assessorament expert, cosa que és molt difícil de localitzar (tel. 93 418 55 11).

Menjar i dormir

Per dormir, el que és més assequible, còmode i proper a totes les excursions és fer-ho en un refugi de muntanya. A la zona n'hi ha una bona xarxa, la majoria oberts tot l'any amb guarda; són els següents:

- Vilaplana, refugi de la Mussara. Tel. 629 750 484.
- Arbolí, refugi de muntanya.
- Siurana, refugi Ciríac Bonet. Tel. 977 821 382 i 675 347 447.

I un de tancat, on cal trucar abans:

- La Riba, refugi de la Font de la Riba. Tel. 977 876 087.

També es pot optar pels càmpings; n'hi ha a Prades i a Vilanova de Prades. També es pot acampar a l'àrea d'acampada de Joventut de la Generalitat a la Riba, una mica més amunt de la Font Gran. A Siurana, informeu-vos al refugi.

D'altra banda, si preferiu hostatjar-vos en alguna fonda, n'hi ha a alguns pobles, sobretot els més grans.

Però si tan sols voleu menjar, hi ha diversos restaurants; gairebé a cada poble n'hi ha un, però cal pensar que no tots obren tot l'any, encara que n'hi ha que sí que ho fan:

- Carretera de l'Albiol: restaurant Embolic.
- Arbolí: L'Hostalet.
- Prades: L'Estanc.

Els caps de setmana i durant les vacances en trobarem molts més:

- Farena: El Brugent.
- Mont-ral: Cor de Prades.
- Rojals: La Socarrimada.

Els itineraris

Amb aquests itineraris ens podem fer una idea de tota la varietat d'ambients naturals que existeixen a les Muntanyes de Prades, des de la roureda fins al vinyet, des de l'altiplà fins al bosc de ribera, des del poble fins al cingle. No hem volgut quedar-nos sense descobrir cap de les meravelles de la zona, cal que siguem conscients que hi ha bellesa i biodiversitat a qualsevol mena d'ambient, sempre que estigui ben conservat. Però, és clar, hem hagut de triar molt, ja que per descriure quinze indrets n'hem hagut de deixar sense explicar molts més; suposem que si algú acaba de fer tots els que proposem, serà perfectament capaç de triar-ne de nous. Si és que vol conèixer encara millor la muntanya.

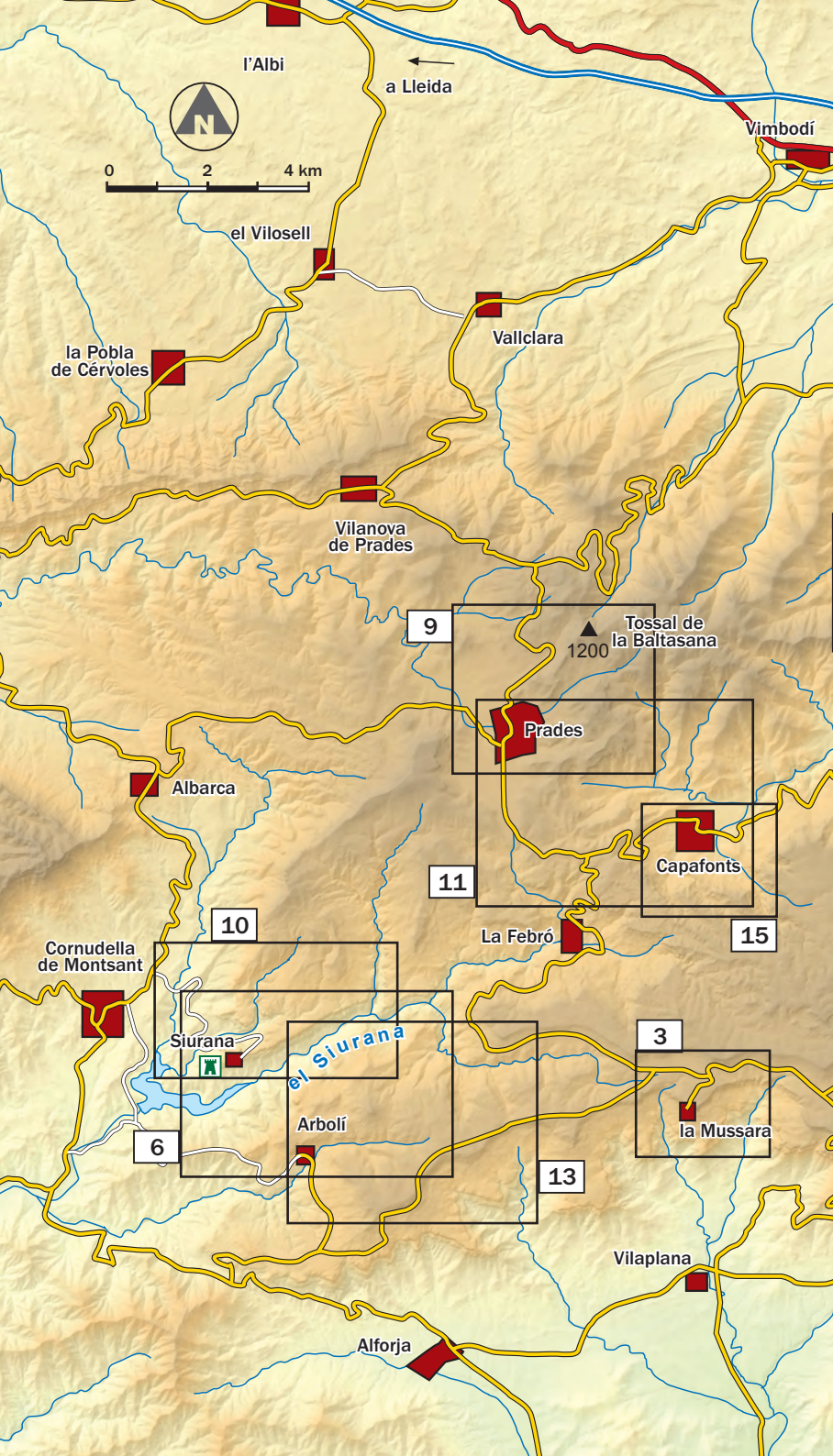
La tasca dels grups excursionistes i de l'administració, sobretot en els darrers anys, amb la senyalització de camins i l'edició de guies, ens facilita aquesta feina de l'atansament a peu al medi i la tria de recorreguts per caminar. De fet, aquest treball es justifica no en la manca d'oferta de guies itineràries al sud de Catalunya, que ja no és tanta, sinó en l'absolut oblit que tenen aquestes guies en la descripció de l'espai natural que travessen. Així és que el recorregut concret de l'itinerari el podem variar tant com vulguem i depenent del temps disponible, la capacitat de caminar de cadascú, el temps atmosfèric, etc.

Recentment, el Consell Comarcal ha col·locat uns senyals per guiar els camins i uns plànols a determinats punts que ens resultaran útils.

Els temps assenyalats per a cada itinerari són, com es pot suposar, purament indicatius, són calculats a un pas tranquil, sense pressa i amb parades que trenquen el ritme de caminar. Però el temps pròpiament de la parada ha estat descomptat, ja que considerem que és encara més variable, depèn molt del dia, de la natura, dels companys, del nostre coneixement...

Hem comptat, doncs, la mitjana dels temps que nosaltres mateixos hem triat a fer-los; també indicarem els desnivells, perquè ens puguem fer una idea de la dificultat. De tota manera, els hem fet tots més aviat curts, per tal que puguem dedicar-nos plenament a l'observació de la natura, i la pressa per caminar i no endarrerir-nos no ens faci oblidar aquesta intenció. Sempre que s'ha pogut, s'han fet recorreguts en cercle, anant i tornant per llocs diferents, i s'ha procurat de trepitjar l'asfalt tan poc com sigui possible; les pistes forestals han estat inevitables, a causa de l'afany malaltís que alguns han tingut, i tenen, darrerament a fer-ne.

En cada cas donem alternatives d'altres possibles itineraris a fer a la mateixa zona o de variacions opcionals per si se'ns fa curta la caminada; aquest llibre vol ser orientatiu, no de recorreguts obligatoris.

l'Albi

a Lleida

Vimbodí

0 2 4 km

el Vilosell

la Pobla de Cérvoles

Vallclara

Vilanova de Prades

9

Tossal de la Báltasana

1200

Prades

Albarca

11

Capafonts

15

La Febró

Cornudella de Montsant

10

Siurana

el Siurana

3

la Mussara

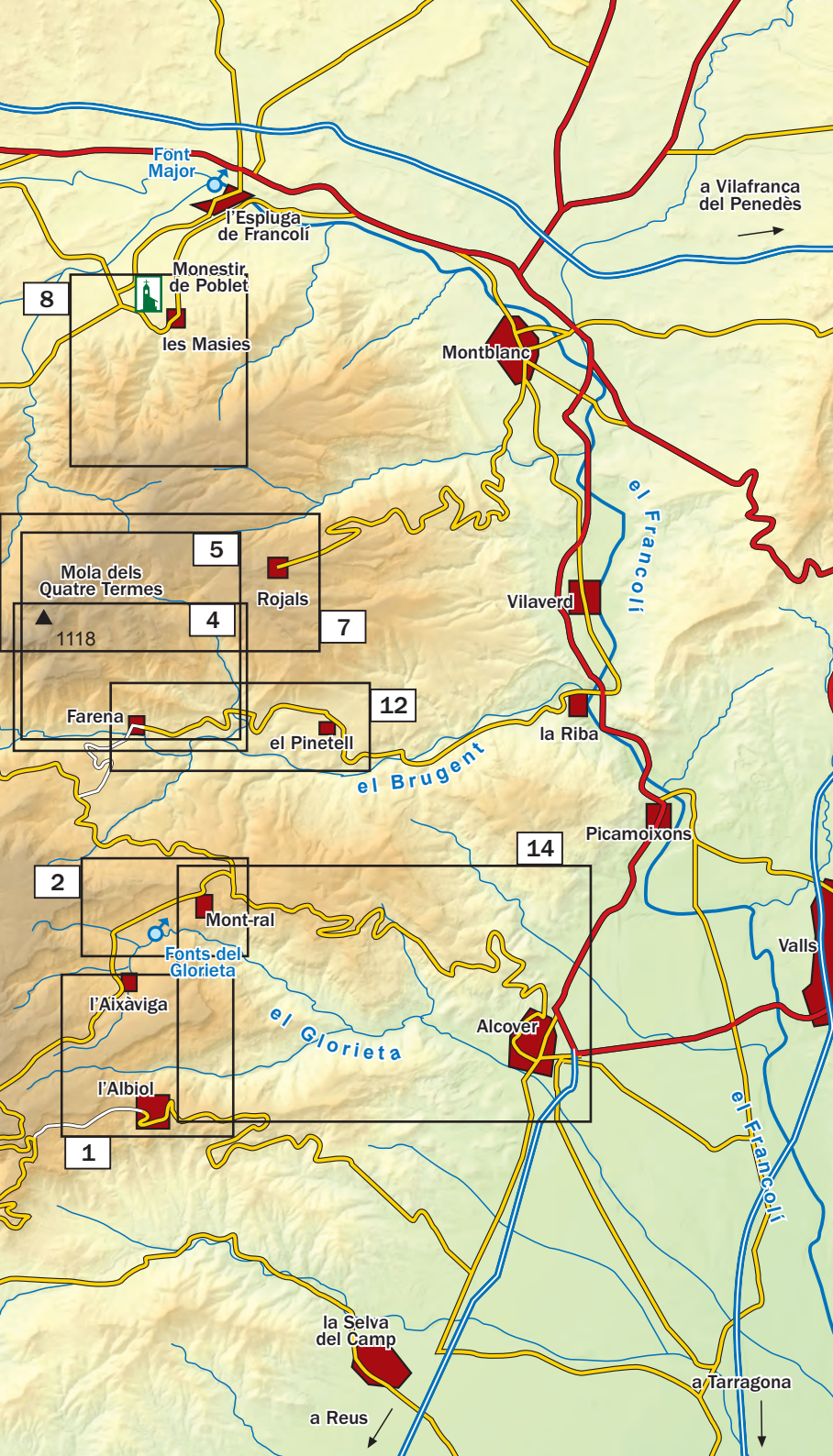
6

Arboli

13

Vilaplana

Alforja

L'Albiol, graus de l'Estelada i Malpàs i serra del Pou

Aquest itinerari transcorre quasi en la seva totalitat per senders molt ben conservats. Tan sols algun petit tram passa per pista forestal i, a més, pasarem per dos graus dels més autèntics de la zona. Els graus són passos accessibles, a peu i sense necessitat d'assegurar-se amb cordes, que ens permeten de superar una cinglera, tant per pujar-la com per baixar-la. Les Muntanyes de Prades, com que estan formades per altiplans (moles), són farcides d'aquesta mena de camins, però molts d'ells es troben perduts, en molt mal estat o transformats, brutalment, en pistes accessibles amb vehicle. Ens mourem entre els 500 m i els 800 m sobre el nivell del mar enmig de la serra del Pou, una massa de boscos impressionant i força ben conservada, encara.

Accés: Des de Valls, Reus o Montblanc, ens adreçarem a la cruïlla, prop d'Alcover, de la C-240; trobarem la carretera TV-7046, que s'enfila cap a l'Albiol. Si hem vingut de Reus, en direcció a Montblanc per la C-240, ens podrem adonar de la presència d'aquesta cruïlla, a part de la senyalització, perquè pasarem per sota de la línia del ferrocarril, que aquí creua la carretera per damunt. Fa de molt mal agafar, ja que se'n va a l'esquerra, i els cotxes circulen de pressa. Si venim de

3-4 h

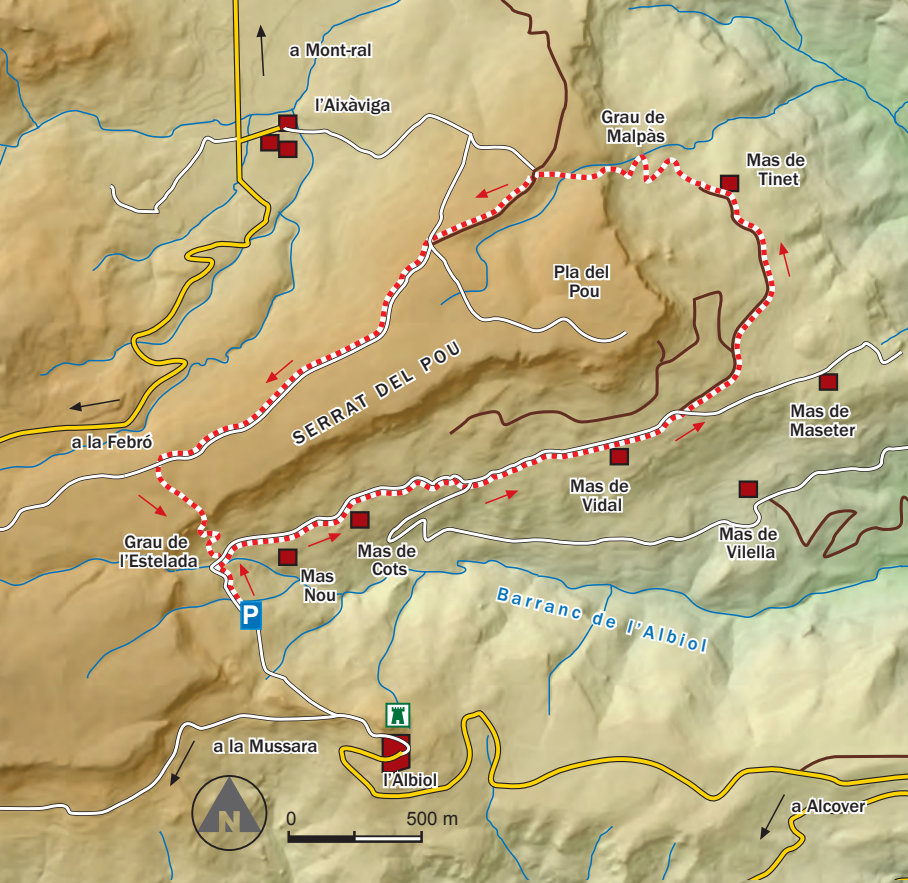
300 m de desnivell

* * *

Valls o Montblanc, és just passat el senyal d'entrar al Baix Camp. Una altra bona pista és la fàbrica de totxanes abandonada que hi ha al cantó, amb una enorme quantitat de restes vermelles abocades.

Pujarem amunt enmig d'un paisatge "lunar" com a conseqüència d'un incendi molt gran que hi va haver l'any 2000; arribarem a l'Albiol, poble petit i, envoltant l'església, el travessarem tot i continuarem en direcció oest, passant per sota les ruïnes del castell. Immediatament després, ja veurem que surt una pista bona, però no asfaltada com el camí per on anem; l'agafarem, cap a la dreta, i la seguirem aproximadament mig quilòmetre, fins a trobar una zona on s'eixampla i diversos senyals de sender ens indiquen que surt un camí a l'esquerra; aquí podem deixar el cotxe i començar a caminar.

itinerari

Continuarem caminant en la mateixa direcció en què veníem amb el cotxe, tot seguint la pista forestal, sempre recte i sempre per la pista més bona. No hi ha pèrdua ja que les diverses cruïlles que anirem trobant els primers quilòmetres, totes a la dreta, ja es veu que van a masos concrets, la majoria molt ben cuidats i de molt bon aspecte, com els de Cots, de Mestaca o del Pauet. Solen estar deserts, però. Ara estem caminant per un bosc frondós, en algunes finques severament maltractat, però un bell exemple de pinada de pi roig.

Hi ha alguna esplanada més gran on ens podem parar i albirar la vall que ens queda als nostres peus, el Mica-

nyo, un rierol petit però força interessant des del punt de vista faunístic, amb sorpreses increïbles en els dies que corren. És una vall prou boscada, que va baixant suaument cap a l'aiguabarreig amb el Glorieta (o la Glorieta). En altres ocasions, tindrem més facilitat per contemplar el vessant que ens toca de la serra del Pou.

Anirem així, planejant per aquest interessant bosc, fins que arribem a un punt on la pista sembla que s'acaba en un mas ruïnós que hi ha molt a propet, a la dreta: és el Mas de Tinet. Si més no, la pista es torna molt més estreta i remunta molt més dreta cap al bosc. Molt a prop hi trobarem la desviació del senderó que puja cap al grau de Malpàs; es veu molt clar, és un caminet que va pujant, molt ombrívol